

Tomaji Attila

Ragyog

egy Miklya Zsolt-sorra

Választ nem várva mormolja újra végzetét
egy hosszú hullámsor, s lassan a partra fut.
Arcod ívét látom, arcod kék lélegzetét,
az árkokat – Könnyek mély helyét kutatjuk.

Úgy írom a verset a parton, mint slendrián,
tengertájba szorult, elsápadt kisdíák,
csupa néma villanások közt, az Adrián.
Hullámokba halt egykorvult relikviák –

Ott úszik a ház, egy kert, hol gyerekek nőttek.
Messze van már, ahogy mi is messziről jövünk,
mert több anya szült meg, nem egy, ha csak felhőknek,
hanyatló arcoknak is. Kifosztva köldökünk.

Most a maradék hamuszürke fény az estből
gyöngéd virradatot csalogat a tájba,
így hívtak a már halódó testek a testből
törékeny testeket elő a világba.

Gyerekekét, mielőtt elhitványult volna
az idő bennünk, menteni jobbik felünket,
minek nyoma is eltűnt a taposott hóban,
s hogy kacagásuk emelje meg szép fejünket.

Az évszakok néma vedlése, mondd, fájdalom
vagy gyönyör? Nyárfavatta hull selyemsötét
éjszakába. Hol az az éj, melyik ágadon?
Puha fűvön adsz halálnak játszva kötényt,

hisz könnyű a szíved. Csak az üres szív nehéz.
Ez itt az Adria, hajával örvénylő
örök anya, és mint horgolt csipkealátét,
ragyog. Meztéllábnymokból is fölfénylő – – –